

Michaela Hartmanová
Granadská varianta andaluské španělštiny
(posudek oponenta bakalářské práce)

Zvolené téma je u bakalářské práce neobvyklé, protože je velmi komplexní a předpokládá kompetenci v řadě disciplín, mezi nimi i těch, které nejsou součástí nabídky bakalářského studia. Z toho vyplývá, že autorka práce si musela nastudovat metodologii a základy disciplín, kterým se v rámci studia nevěnovala. Jak vyplývá z úvodu práce, mohla se opřít o poznatky získané během pobytu na Erasmu – ten byl ostatně hlavním motivem k výběru tohoto tématu – ale i tak jde o téma pro bakalářskou úroveň obtížné a v jistém smyslu i „nebezpečné“, protože logicky vede k velké závislosti na sekundárních zdrojích. Tuto nevýhodu jistě alespoň částečně vyvažuje osobní zaujetí autorky: je zřejmé, že téma bylo její volbou a že je jí velmi blízké, což je faktor, který má obvykle na výslednou podobu práce velmi pozitivní vliv.

Práce má standardní, očekávatelnou strukturu. Autorka v úvodu charakterizuje zkoumanou oblast a předkládá historicko-jazykový exkurz do její historie. Klíčovou kapitolou teoretické části práce je druhá kapitola, věnovaná podrobné charakteristice andaluských jazykových variant – postupně jsou popisovány jevy foneticko-fonologické, lexikální a morfosyntaktické. Třetí kapitola obsahuje hlavní osobní přínos autorky – jsou jím dva terénní výzkumy. Prvním z nich je dotazníková sonda zaměřená na specifickou slovní zásobu, druhým analýza nahrávek textu v granadském dialektu, získaných autorkou během pobytu v této lokalitě. Závěrečná kapitola shrnuje nejdůležitější výsledky práce. Součástí textu je obsáhlá příloha obsahující dokumenty spjaté s výzkumem.

Základním rysem práce je silné osobní zaujetí autorky. To se odráží ve velmi osobním tónu výkladu (volba tématu, zdůvodnění přijatých řešení, popis experimentu, to vše je líčeno z osobního hlediska způsobem, který je v závěrečných pracích neobvyklý, ale který v zásadě není na škodu). Z každého řádku textu je jasné, že si autorka ke granadské oblasti vytvořila velmi silné pouto – to má pozitivní důsledek v podobě důkladného, hutného zpracování úvodní teoretické části, z něhož vyplývá, že si autorka nastudovala velké množství informací ke všemu, co s tématem souvisí. Někdy vztah k tématu přehluší odborný instinkt: některé komentáře povahy Granadčanů a různých stereotypů jsou jen obtížně dokazatelné a v odborné práci obvykle nemívají místo.

Teoretická část tedy obsahuje velké množství informací a je psána pěkným, čtivým stylem. Základní myšlenky, na kterých stojí oba výzkumy, jsou zajímavé a výzkum sám je, vezmeme-li v úvahu, že se jedná o bakalářskou práci, proveden velmi dobře, nicméně zejména u první části jde spíše o informační sondu mezi běžnými uživateli – odpovědi a komentáře respondentů, stejně jako jejich shrnutí, jsou pro čtenáře zajímavé, ale přece jen je velmi obtížné je nějak zobecnit a vyvodit obhajitelné závěry. U druhé části výzkumu považuji za ústřední otázku formu přepisu dialektálních verzí textu. Víím, že se v dialektologických pracích s podobnou konvencí pracuje, ale přiznám se, že mě nepřesvědčuje. Nejedná se totiž ani o běžný pravopis, na který jsou uživatelé zvyklí, ani o exaktní fonetickou transkripci, tj. o systémy, která mají svá jasná pravidla, nýbrž o něco mezi. Přes veškerou snahu se mi nepodařilo ve vzorové ukázce najít zcela přesvědčivá, jasná pravidla přepisu, tím pádem nejsem schopen posoudit ani to, zda

autorka konvenci přepisu aplikuje na svůj materiál správně. V každém případě se mi zdá, že čtení takto přepsaného textu musí být pro běžného mluvčího, i když je dobrým znalcem daného dialektu, nesmírně obtížné, ne-li nemožné, a nejsem si jist, co lze z jím takto přečteného textu vyvozovat za závěry. Shrnu-li to: mám pochybnosti o systému přepisu, který autorka používá (za nenapadnutelnou bych považoval transkripci), ale jelikož je mezi částí andaluských dialektologů tato konvence užívána, v žádném případě tyto své pochybnosti nepromítám do hodnocení posuzované práce. Spíš bych – při všech pochybách o konvenci samé – vyjádřil jistý obdiv k autorčině schopnosti si tento systém osvojit.

Co naopak považuji za vadu textu, je práce se sekundární literaturou. Za nevhodné považuji dvě věci:

- 1) Myslím, že není vhodné, když autorka na začátku dlouhého úseku teoretické části uvede, že v dalším textu bude vycházet z dvou či tří zdrojů, a dále už na ně v jednotlivostech neodkazovat; čtenář pak neví, jak vztáhnout konkrétní poznatek ke zdrojům a co je autorský text.
- 2) Je zřejmé, že na autorku velmi zapůsobil kurs, který v Granadě navštívila a který se týkal zkoumaného tématu, ale v závěrečné práci není možné uvést, že ve výkladu vycházím ze zápisků z absolvovaného kursu. V takovém případě už vůbec nelze dohledat, co je autorčin text a co je převzaté, navíc to může vyvolat pochybnosti i o tom, zda není převzata celá struktura výkladu. Aby mi bylo rozuměno správně: chápu, že pro autorku to byl zdroj poznatků jako každý jiný, ostatně sama tuto skutečnost uvedla, ale v závěrečné práci je takový postup nepřijatelný. Myslím, že určitým řešením by bylo přečíst publikované práce vyučující z kursu a odkázat na ně, ale nepletu-li se, tak tomu v tomto případě nebylo.

Otázky a náměty k obhajobě:

- Může autorka blíže popsat konvenci, kterou používá při přepisu textů?
- Co bylo cílem první části výzkumu: co autorka očekávala, že z odpovědí respondentů vplyne?
- Není mi jasný, jaký transkripční systém autorka používá – u vokálů se objevují znaky RFE, jinde zas najdeme transkripci IPA.
- U některých fonetických jevů (*seseo*, *yeísmo*) není rozšíření fenoménu popsáno přesně.

Z formálního hlediska je práce připravena pečlivě.

O tom, že práce splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci, není pochyb. S hodnocením je to obtížnější, protože práce má silné (výklad, objem informací atd.) i slabší stránky (práce s bibliografií, nejasnost některých zdrojů).

Po zvážení všech aspektů práci doporučuji k obhajobě a předběžně ji hodnotím známkou *velmi dobře*.

V Praze dne 25. 5. 2020

doc. PhDr. Petr Čermák, Ph.D.